

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ: ΤΕΡΕΝΣ ΡΑΤΤΙΓΚΑΝ: ΥΠΟ-
ΘΕΣΙΣ ΟΥΪΝΣΛΟ.

Ένα παιδί 13 χρόνων, ένας μικρός δόκιμος, αποβάλλεται από τη ναυτική σχολή του Όσμπορν γιατί τον κατηγορήσαν πως έκλεψε μια έπιταγή 5 σελλινιδών. Γυρίζει τρομοκρατημένος στην οικογένειά του, μα δηλώνει πως είναι άθώος. Η μητέρα κι' ο μεγάλος αδερφός του πιστεύουν και δέν πιστεύουν στην άθωότητά του και κάνουν ότι θάκανε κάθε συνηθισμένος άνθρωπος: του δίνουν τη συμ-
πόνοια τους.

Ο πατέρας όμως κι' η αδερφή του όχι μόνον πιστεύουν ότι είναι άθώος, αλλά νομίζουν πως αυτό ποϋγινε στον μικρόν Οϋίνσλο είναι πάρα πά-
νω από μιάν άδικία, είναι ζήτημα τιμής όχι μόνον γι' αυτούς μα και για κάθε λεύτερον Άγγλο πολίτη, και ρίχνονται σ' ένα μακρόν δικαστικόν άγώνα που τους τσακίζει ήθικά κι' ύλικά για ν' αποκαταστήσουν τελικά με τη βοήθεια ενός μεγα-
λου Νομικού, την τιμή του δόκιμου Οϋίνσλο και την έννοια της δικαιοσύνης.

Αυτή η δίκη που έδω και σαράντα χρόνια διαί-
ρεσε την κοινή γνώμη στην Άγγλία δίνει ένα σω-
ρό δραματικά στοιχεία: τον άγώνα του γέρου
πατέρα για την τιμή του παιδιού του, το δικαίω-
μα ενός άτομου να σταθεί άντίκρυ στην άπόφαση
της όπέρτατης έξουσίας του Κράτους, τον άγώνα
του δίκηου για το δίκηο κι' άλλα παρόμοια κι' ο
Τέρενς Ράττιγκαν που την διάλεξε για υπόθεση
στο έργο του τα μεταχειρίστηκε με επίδειξη
Δέν έκανε μιάν άπλή μεταφορά των χαρακτήρων
πάνω στη σκηνή: τους ξανάπλασε και ξέροντας ως
που φτάνουν οι δυνάμεις του, δέν προσπάθησε να
δώσει δυνατό τραγικό τόνο στους ήρωές του. Κρά-
τησε όλο το έργο σ' ένα τόνο ελάσσοντα και δια-

σκέδασε τη στατικότητα που συνεπάγονταν αυτός ο τόνος, απ' την έλλειψη τραγικών συγκρούσεων, μ' έναν έρωτα κι' έναν υποδηλούμενον αγώνα για την ελευθερία του ατόμου, χωρίς να παρασυρθεί σε μελοδραματική παρουσίαση των γεγονότων ή σε εύκολο κήρυγμα.

"Έτσι ό,τι γίνεται μεγάλο ή συνταραχτικό δεν διαδραματίζεται στη σκηνή. Στη σκηνή μέσα στους τέσσερες τοίχους του LIVING ROOM των Ούϊνσλο που παίζεται όλο το έργο, όπως σε κά-στρο άπαραβίαστο — τ' όνειρο κάθε "Αγγλου για το σπίτι του — φτάνει μόνο ό αντίλαλός του, κι' αυτό το κατάλαβε τέλεια ό κ. Κ. Κούν κι' οι ήθοιοί του. Πρώτα απ' όλους ή Δίς 'Αθηνά Μιχαηλίδη που σαν Κάθρην Ούϊνσλο, έδωσε κάτω από μια σκληρή επίφάνεια, όλο το συγκρατημένο πάθος και την τρυφερή μελαγχολία που αναδίνε-ται από την 'Αγγλική ποίηση, το μυθιστόρημα κι' αυτή την ίδια την 'Αγγλική φύση.

Δέν θα πω ότι ό κ. Διαμαντόπουλος παρουσιά-στηκε μεταμορφωμένος, θα πω μονάχα ότι στο θέ-ατρο Τέχνης παρουσιάστηκε ένας ήθοιοός κι' αυ-τός είναι ένας τίτλος που δέν ξέρω πόσοι άλλοι νέοι που ελπίζουν από το θέατρο και το θέατρο ελπίζει απ' αυτούς, αξίζουν, πόσοι άλλοι δηλαδή θα μπορούσαν σε μια παράσταση να μᾶς κάνουν να ξεχάσουμε ότι είναι ό κύριος τάδε που τόσο εύκολα άναγνωρίζαμε σ' όλους τους προηγούμε-νους ρόλους του.

Ό κ. Καλλέργης ούτε μια στιγμή δέν πρόδω-σε τον στοργικό και πεισματάρη πατέρα Ούϊνσλο. Κι' ή Κα Φωκά (μητέρα) ό κ. Χατζημάρκου (Ντί-κυ) ή Δίς Παϊτατζή (ύπηρέτρια) ό κ. Τζόγιας (άρραβωνιαστικός) κι' οι άλλοι ήθοιοί, όδηγη-μένοι από τον Σκηνοθέτη, είχαν βρει τον καλύτε-ρον έαυτό τους κι' έδωσαν μια παράσταση υπο-δειγματική.

Τό σκηνικό του κ. Στεφανέλλη και τὰ κοστού-μια του κ. Τσαρούχη, έδειξαν πώς με άπλά μέσα μπορούν να έπιτευχθούν μεγάλα άποτελέσματα.

Μόνον ή μετάφραση του κ. Βολονάκη δέν ήταν όσο καλή θάπρεπε.

ΑΓΛΑΪΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ